

DESAPARICIONS AL MUSEU

Adelaida Frías

<http://www.obresdeteatre.com>

- 36 pàgines -

Personatges per ordre d'aparició:

1 - LLADRE

2 - FOLLET LLADRE BLU

3 - FOLLET LLADRE LIU

4 - CLEÒPATRA

5 – NENA (o Nen)

6 - MARE

7 - AMIGA DE LA MARE

8 - DIRECTORA DEL MUSEU

9 - GRAFITERA VACILONA (o Grafiter)

10 - NANO DEL CARRER (o Nena, o Nanos)

11 - SERGENT (noi o noia)

12 - AGENT DE LA POLICIA (noi o noia)

13 - DETECTIU MARÇAL

14 - DETECTIU GEMMA

15 – GOSSA POLICIA (o Gos)

16 - ESQUELET ROBOT

A l'escenari hi ha un tron. Al fons a l'esquerra, una tauleta. Al fons a la dreta, una cadira contra la paret. Per l'esquerra se surt cap a les dependències privades del museu. A la dreta se surt cap a les altres sales i el carrer.

ESCENA 1

Fosc. És de nit. Un lladre entra sigilosament per la dreta amb una lot encesa, buscant alguna cosa. Quan està d'esquena, dos follets treuen el cap, es fan senyals de no entendre qui és ni què vol, i el segueixen, observant-lo amb molt d'interès. Cada vegada que el lladre es gira, els follets se li posen hàbilment al darrere i no els veu. Finalment:

FOLLET LIU : — (*intrigat*) **Es pot saber què fas?**

El lladre se sobresalta i es gira cridant:

LLADRE : — **Aaah!**

El lladre enfoca la cara dels follets, que esternuden amb la llum (coses de follets).

FOLLETS : — **Aaatxú! Aaatxú! Atxú, atxú, atxú!**

FOLLET BLU : — **Ei, tu! Apaga d'una vegada!**

FOLLET LIU : — **Vols parar amb la llum?** (*li agafa la lot i l'enfoca*)

LLADRE : — (*espantat*) **Perdó; no volia... no pensava... no sabia...!**

FOLLET LIU : — **Què hi fas, aquí al museu?**

LLADRE : — (*volent-se assegurar*) **Això és el museu, no?**

FOLLET BLU : — **Sí, el museu; és clar!** (*al seu amic:*) **És ruc?**

LLADRE : — **És que... com que no hi ha res... On són les estàtues?**

FOLLET BLU : — (*definitiu*) **Sí; és ruc.**

FOLLET LIU : — **Les estàtues no hi són perquè és de nit. No voldràs que es quedin quietes quan ningú les mira, no?**

- FOLLET BLU** : — De nit fan el que volen.
- LLADRE** : — (*sense entendre*) De nit fan... el que volen?
- FOLLET BLU** : — Ruc i mig.
- LLADRE** : — Però... es canvien de roba per sortir i... tot això?
- FOLLET LIU** : — Pfff. No entenen res els humans
- FOLLET BLU** : — Pfff. Tres vegades ruc.
- LLADRE** : — No, no; sí, sí! Vull dir que... si es treuen les joies, i
els collarets i... i tot això.

Els follets riuen i giren al voltant del lladre donant-li petites empentes amb complicitat.

- FOLLET LIU** : — Aaah, les joies, eh? Els collarets i tot això!
- FOLLET BLU** : — Semblava ruc, eh?
- LLADRE** : — (*fent-se l'innocent*) No, no; us equivoqueu! Jo no...
- FOLLET LIU** : — Les joies de les estàtues són de mentida, home!
- FOLLET BLU** : — De mentida, tros d'ase!
- FOLLET LIU** : — Si vols joies de veritat, s'han de pispar als visitants.
- LLADRE** : — Als visitants?
- FOLLET BLU** : — Ja ho veuràs, és molt divertit!
- FOLLET LIU** : — Vine; amaguem-nos, que s'està fent de dia!

Els Follets s'emporten el Lladre per l'esquerra.

ESCENA 2

Per l'esquerra entra Cleòpatra badallant, s'asseu al tron, s'arregla el vestit, i es queda immòbil. Per la dreta entra una Mare amb la seva filla. La Mare s'acosta a mirar Cleòpatra, i la Nena corre a enfilarse dalt de la tauleta que hi ha al fons a l'esquerra.

MARE : — Mira, Laia; aquesta és la Cleòpatra. Saps què és, una faraona?

NENA : — Sí; és clar! La Lola Flores! (*pica de peus damunt la taula com si ballés*)

MARE : — Nooo. Vine que t'ho explico.

La Mare prova de fer-la baixar mentre li parla com si expliqués un conte, però la Nena es resisteix a marxar de sobre la taula.

MARE : — La Cleòpatra era una reina d'Egipte molt i molt poderosa. Vols
baixar, d'una vegada?

NENA : — No. (*agafa una posició d'estàtua*) Que sóc una reina molt poderosa.

Cleòpatra es gira a mirar-la i es torna a col·locar com estava.

MARE : — Per favor, nena, que ens renyaran.

NENA : — S'ha mogut! (*baixa ràpidament i s'acosta a mirar la Cleòpatra*)

Entra l'Amiga i se les queda mirant, sorpresa.

MARE : — (*mirant Cleòpatra*) És que sembla ben bé que estigui viva, oi?

AMIGA : — Clara! Clara, ets tu?

MARE : — Patrícia! Quina il·lusió!

La Mare i l'Amiga es fan petons. Cleòpatra treu la llengua a la Nena que la mira.

NENA : — Mama, m'ha tret la llengua!

MARE : — (*incrèdula*) Qui; la Patrícia?

NENA : — No, la faraona!

AMIGA : — Què graciosa! Com ha crescut! Jo et conec des que eres així
de petita! (*la filla li treu la llengua*) Ai, què bufona!

MARE : — Laia, per favor! (*a l'Amiga:*) I com et van les coses? Encara
estàs amb aquell noi que juga al golf?

AMIGA : — No guapa, ara en tinc un de millor! Mira quin collar m'acaba
de regalar! Són perles autèntiques, eh?

MARE : — Oh, nena! Si és preciós!

AMIGA : — Ai, vine; anem a prendre un cafè. Tinc tantes coses per
explicar-te! (*l'agafa del braçet*)

MARE : — Vine, Laia, que marxem!

Surten La Mare i l'Amiga per la dreta. La Nena ha estat donant voltes a la Cleòpatra, observant-la molt intrigada, cada vegada de més a la vora fins que s'atreveix a tocar-li el vestit. Quan es queda sola, la Nena fa llengotes a Cleòpatra. De sobte l'estàtua es gira cap a ella i rebufa com un gat furiós.

CLEÒPATRA : — Miiiiiu fffff!!!

La Nena surt corrent darrere la mare.

NENA : — Mamaaaa! (*surt*)

Cleòpatra riu, maliciosa.

(...)

ESCENA 9

AMIGA : — (*off*) Exigeixo que em deixi passar!

DIRECTORA : — (*off*) És ridícul! Faci el favor!

Així que sent les veus, el Lladre s'atabala i s'enfila al tron de Cleòpatra fent d'estàtua amb el collar a la mà.

Entren l'Amiga i la Directora, seguides de l'Agent i la Sergent.

AMIGA : — No pot impedir que ho ensenyi a la policia!

DIRECTORA : — Com vulgui, però no s'endurà res d'aquí!

SERGENT : — Calma, senyores.

AMIGA : — És aquí: a la sala de Cleòpatra! Però... on és la Cleòpatra?

- DIRECTORA** : — Aquesta no és la sala de Cleòpatra, és evident.
- AMIGA** : — No pot ser; era la tercera sala a l'esquerra... Ha de ser aquí!
- SERGEANT** : — Em sembla que li falla la memòria.
- DIRECTORA** : — Ja es veu que aquesta senyora està molt confosa.
- AMIGA** : — Com és possible? A veure; no estic boja. Jo els asseguro...
- AGENT** : — No s'amoïni, dona. A la meva besàvia també li passen coses
d'aquestes...
- SERGEANT** : — Agent!
- AGENT** : — Sí, sergent?
- SERGEANT** : — Reservi's les reflexions personals per quan no estigui de servei!
- AGENT** : — *(es quadra)* Sí, sergent! Disculpi, sergent.
- AMIGA** : — *(trionfal, assenyalant el lladre)* Aquí està! Mireu! Ja deia jo que
estàvem a la sala correcta! Aquest és el meu collar!
- DIRECTORA** : — Per favor! Aquesta dona és increïble!
- SERGEANT** : — Perdoni, però no deia que el seu collar el portava l'estàtua
de Cleòpatra?
- AMIGA** : — Sí; però no. Ara el porta l'estàtua d'aquest senyor.
- AGENT** : — *(riu)* Igual que la besàvia. Ai, perdó *(es tapa la boca)*.
- SERGEANT** : — I segons vostè, com s'explica que el collar vagi passant
d'estàtua en estàtua a través de les sales?
- AMIGA** : — Aquesta és una pregunta molt interessant *(acusadora)* que
ens haurà de contestar la senyora directora!
- DIRECTORA** : — Però quina barra!
- SERGEANT** : — Comprenqui que és sospitós que vostè vagi declarant que tots
els collars que hi ha a les estàtues d'aquest museu, són seus!

AMIGA : — Tots no! Es tracta del mateix collar! Només n'hi ha un, m'entén?

SERGEANT : — (*sospira*) És esgotadora.

AGENT : — Disculpi, sergent; em permet una observació?

SERGEANT : — Si no hi ha més remei...

AGENT : — Que la senyora presenti la factura del seu collar perquè
puguem fer les comprovacions pertinents, i que posi una
denúncia si ho desitja.

SERGEANT : — Evidentment, agent; això és elemental.

AGENT : — (*es quadra*) Disculpi, sergent.

DIRECTORA : — Em perdonaran però tinc feina. Si no em necessiten...

SERGEANT : — Ja es pot retirar, gràcies.

AMIGA : — (*indignada*) Ah; la deixen marxar així com així?

SERGEANT : — (*cansada*) Vol posar una denúncia?

AMIGA : — És clar que sí!

SERGEANT : — Agent, atengui la senyora.

AGENT : — Sí, sergent.

La Sergent s'asseu a la cadira del fons, abatuda, i s'eixuga la suor. Mentrestant, l'Agent es regira les butxaques febrosament.

AMIGA : — Li falta alguna cosa?

AGENT : — (*desesperada*) Sí; tot.

SERGEANT : — Què vol dir: tot?

AGENT : — El bloc, el boli, el rellotge, la cartera, la xapa...

SERGEANT : — La xapa també? (*s'adona que la seva ha desaparegut, i es
palpa les butxaques, neguitosa*) Ous podrits, ens han escurat
de dalt a baix!

AMIGA : — Ho veuen com en aquest museu passen coses molt estranyes?

SERGEANT : — Vostè desaparegui! I no torni sense la factura, entesos?

AMIGA : — Ja ho crec que ho faré! I aleshores em parlarà en un altre to!

L'Amiga surt per la dreta, molt decidida.

AGENT : — Vaig a buscar el gos?

SERGEANT : — Immediatament! Jo vigilaré el lloc fent-me passar per una estàtua.

AGENT : — Oh, sergent; quina idea més original!

SERGEANT : — Per alguna cosa sóc sergent.

L'Agent marxa i la Sergent agafa una postura a la cadira. El Lladre posa cara d'angoixat, immòbil al seu pedestal.

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com